

[Gert Petersen.]

Danmark har afholdt sig fra at deltage i, fordi det hidtil har været dansk politik, at man ikke krævede som forhåndsbetingelse en total israelsk tilbagetrækning fra samtlige besatte områder. Men det er det, EF-landene har besluttet sig til at kræve, og det er det, Danmark har gjort; det læses ganske klart ud af den sætning, jeg her har læst op, at Israel bringer den territorialbesættelse til ophør, som det har opretholdt siden konflikten 1967. Jeg drøfter ikke her visdommen eller ikke-visdommen i selve substansen i det skridt, man har taget — personlig tror jeg såmænd nok, der er mere i det sidste, end der var i det første — men jeg konstaterer, at der er tale om en ændret holdning, og det er den måde, man ændrer holdning på, jeg kritiserer.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen (S):

Hvad angår spørgsmålet om de afstemninger i FN om Melleømsten, vi ikke har deltaget positivt i, altså ved en ja-stemme, hænger det ikke sammen med dette punkt, men andre ting i de pågældende resolutioner.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der er overensstemmelse mellem formuleringen i 242-resolutionen og resolutionen af 6. november, kan jeg ganske enkelt svare ja.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Hr. K. B. Andersen sagde som udenrigsminister sidste sommer i juni måned, at der ikke kunne blive tale om i EF at have en regel, hvorefter man skulle rådføre sig med sine partnere, før man tog stilling. Kort tid efter vedtog man i EF i Københavnerrapporten, at man som hovedregel ikke endeligt kunne fastlægge sin stilling uden at have rådført sig med sine partnere inden for rammen af det politiske samarbejde. Der er sket en udvikling, dér er sket en ændring, og det, at anerkendelsen af Korea skete før den tid, har vel også sin betydning.

Formanden:

Hr. Gert Petersen har bedt om en kort bemærkning, og så bliver der måske to korte

bemærkninger mere i denne omgang, før vi går over til talerlisten.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg kan kun konstatere, at den tidligere danske udenrigsminister har skabt den sensation, jeg talte om, og det er såmænd ikke alene i De Forenede Nationer, det er i det meste af den europæiske presse, den vesttyske, den italienske, hvor man gav udtryk for stærk utilfredshed med resolutionen, fordi den svingede i arabisk retning, hvilket der altså var en del der ikke brød sig om, og i den franske, hvor man gav udtryk for stærk tilfredshed med resolutionen, fordi den var så proarabisk, og det var Frankrigs politik. Men altså, hr. K. B. Andersen må jo læse, som han kan, vi andre må så holde os til de kendsgerninger, som foreligger.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Venstres ordfører sagde på et tidligt tidspunkt i denne debat, at EF-modstandere brugte løsrevne citater.

Må jeg have lov at citere, hvad hr. K. B. Andersen ikke sagde, og hvor han stoppede sit citat fra Københavnerrapporten. Hr. K. B. Andersen stoppede sit citat, dengang han havde sagt, at de to forskellige ting, det kommunitære fællesskabs samarbejde, det traktatlige samarbejde og det udenrigspolitiske, skulle holdes hver for sig; dér stoppede hr. K. B. Andersen sit citat, jeg fortsætter, hvor hr. K. B. Andersen slap. Hr. K. B. Andersen sagde ikke, at der også står umiddelbart efter:

„Begge former for samarbejde har til formål at bidrage til udviklingen af den europæiske enhedsproces.“

Med andre ord, begge former for samarbejde skal gå ind i det, som er tilstræbt, nemlig den europæiske union. Og når nu hr. K. B. Andersen siger, at jeg fejlagtigt har sagt, at det udenrigspolitiske samarbejde ikke var fremlagt før den 2. oktober 1972, så er det ikke rigtigt. Ifølge referatet, der ligger her, var det, jeg tog mit udgangspunkt i, netop det, jeg just har citeret, nemlig at begge ting skal indgå som led i den europæiske enhedsproces, og så er det, jeg siger, at